

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SZa/5/2012
Identifikačné číslo spisu:	7012200404
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:7012200404.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthótyovej, PhD. ,v právnej veci navrhovateľky: U. D. V., nar. XX. U. XXXX, bytom R., Konžská demokratická republika, štátna príslušnosť Konžská demokratická republika, toho času umiestnená v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov, Bitúnkova 14, 078 01 Sečovce, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Škamla, s.r.o., Makovického 15, Žilina, proti odporcovi: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej polície Sobrance, Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru, 076 43 Čierna nad Tisou, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. PPZ-HCP-SO11-73-007/2012 zo dňa 18. apríla 2012, na odvolanie odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 5 Sp/7/2012-41 zo dňa 26. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sp/7/2012-41 zo dňa 26. apríla 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku zrušil podľa ustanovenia § 250l ods. 2, § 250q ods. 2, § 250j ods. 2 písm. a), c) , d) OSP rozhodnutie odporcu zo dňa 18. apríla 2012, č.p. PPZ-HCP-SO11-73-004/2012 a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. Rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Odporca napadnutým rozhodnutím č.p. PPZ-HCP-SO11-73-007/2010 zo dňa 18. apríla 2012 v zmysle § 88 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil navrhovateľku na účel vrátenia v zmysle Dohody medzi Európskym spoločenstvom a Ukrajinou o readmisii osôb, nakoľko sa neoprávnene zdržiava na území SR a zároveň podľa § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov ju umiestnil do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce (ďalej len „UPZC“) na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 15. septembra 2012, pričom lehota plynie od 22. marca 2012 od 11:15 hod..

Krajský súd v Košiciach ako vecne a miestne príslušný preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu podľa

ustanovení § 2501 a nasl. OSP a na základe vykonaného dokazovania výsluchom splnomocneného zástupcu navrhovateľky, ako i zástupcu odporcu a po oboznámení sa s administratívnym spisom, vzťahujúcim sa na preskúmané rozhodnutie odporcu, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky je v niekoľkých bodoch dôvodný, nakoľko odporca nedostatočne zistil skutkový stav veci a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pričom vec nesprávne právne posúdil. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP). Povinnosťou súdu je prihladiť ku všetkým odvolacím námietkam a rozhodovať v rámci týchto odvolacích námietok v zmysle § 2501 a § 212 ods. 1 OSP.

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie citovaného rozhodnutia odporcu zo dňa 18. apríla 2012, ktorým odporca podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov zaistil navrhovateľku dňom 22. marca 2012 o 11:15 hod. a umiestnil ju do ÚPZC Sečovce na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 15. septembra 2012.

Podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, ak neoprávnene vstúpil na územie Slovenskej republiky alebo sa neoprávnene zdržiava na území Slovenskej republiky.

Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov (prvá veta ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov). Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom, potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia, sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl, rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Lehota zaistenia začína plynúť dňom vykonateľnosti rozhodnutia o zaistení štátneho príslušníka tretej krajiny (§ 62 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov).

Policajný útvar bezodkladne vydá štátnemu príslušníkovi tretej krajiny rozhodnutie o zaistení a umiestni štátneho príslušníka tretej krajiny v zariadení. Ak totožnosť zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny nemožno bezodkladne zistiť, policajný útvar k rozhodnutiu o jeho zaistení pripojí také dôkazy, aby táto osoba nemohla byť zamenená s inou osobou. (§ 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov)

Správny orgán je v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby bol naplnený účel, vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka, chránených inými právnymi predpismi. Krajský súd k tomu dodáva, že odporca vo svojom rozhodnutí v súlade s § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov sa zaoberal možnosťou namiesto zaistenia príslušníka tretej krajiny mu uložiť povinnosť hlásenia pobytu alebo zložiť peňažnú záruku s tým, že tieto neboli v prípade navrhovateľa realizovateľné.

Krajský súd, viazaný pri svojom rozhodovaní dispozičnou zásadou v zmysle § 2501 a § 212 ods. 1 OSP, sa zaoberal odvolacími námietkami splnomocneného zástupcu navrhovateľky, ktoré sa týkali tak výroku napadnutého rozhodnutia, ako i jeho odôvodnenia.

Oprávnenou je námietka splnomocneného zástupcu navrhovateľky, že odporca vo svojom rozhodnutí nespomína rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Sp/6/2012 zo dňa 5. apríla 2012, ktorým bolo zrušené predchádzajúce rozhodnutie odporcu zo dňa 22. marca 2012 č.p. PPZ-HCP-SO11-73-002/2012 a vec bola vrátená odporcovi na ďalšie konanie. Od tohto rozsudku sa totiž odvíja následné napadnuté rozhodnutie odporcu. Bez tejto súvislosti je potom nepreskúmateľné stanovenie začiatku doby zaistenia navrhovateľky dňom 22. marca 2012 od 11:15 hod. v rozhodnutí zo dňa 18. apríla 2012. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na ustanovenie § 250j ods. 4 OSP, v zmysle ktorého ak súd zruší rozhodnutie správneho orgánu, lehota na rozhodnutie správneho orgánu v ďalšom konaní začne plynúť až po doručení všetkých spisov správneho orgánu, pripojených k prejednávanej veci. Neopodstatnené je však tvrdenie splnomocneného zástupcu navrhovateľky, že zaistenie by mohlo trvať celých zákonom stanovených 18 mesiacov. V prípade zaistenia za účelom vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy v zmysle § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, ako aj v prípade žiadateľa o azyl, nie je možné rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia o ďalších 12 mesiacov, ako to vyplýva zo znenia ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov. O povinnosti odporcu odôvodniť dĺžku zaistenia z hľadiska účelnosti, efektívnosti i reálnosti vyhostenia, resp. vrátenia štátneho príslušníka tretej krajiny, vyslovil krajský súd právne záväzný názor v predchádzajúcom rozsudku.

Vo výroku rozhodnutia odporca už konkretizoval, že navrhovateľka bola zaistená v zmysle § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov na účel jej vrátenia v zmysle Dohody medzi Európskym spoločenstvom a Ukrajinou a readmisii osôb, nakoľko sa neoprávnene zdržiava na území Slovenskej republiky.

Odporca k vyhostiteľnosti navrhovateľky, k reálnosti vrátenia na základe medzinárodnej zmluvy uviedol, že „samotný základ pre začiatok konania o reálnom vyhostení z územia SR je pracovné stretnutie pomocníkov hraničných splnomocnencov Ukrajiny a SR, ktoré sa uskutočnilo dňa 22. marca 2012 v čase od 10:00 do 11:00 hod. pri HZ 360“ a v zmysle už citovanej zápisnice ukrajinská strana súhlasila s prijatím osoby na svoje územie.

Opodstatnená je tiež odvolacia námietka, týkajúca sa žiadosti navrhovateľky o azyl. Ako to už bolo uvedené, vo svojom rozhodnutí sa odporca nezaoberal tým, že navrhovateľka má byť žiadateľkou o azyl a kedy o azyl požiadala. Neuvedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, že v dôsledku toho bolo rozhodnuté o prerušení konania o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu, čo vytykal krajský súd v predchádzajúcom rozsudku. V administratívnom spise odporcu sa nenachádza doklad o tom, kedy a kde požiadala navrhovateľka o azyl. Len v zápisnici zo dňa 22. marca 2012 navrhovateľka uviedla, že po preštudovaní propagačného materiálu sa rozhodla požiadať o azyl a bola poučená, že príslušným na prijatie žiadosti o azyl je Oddelenie azylu Humenné. Krajský súd z vyžiadanej informácie od Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 22. apríla 2012 zistil, že navrhovateľka je od 30. marca 2012 žiadateľkou o azyl, resp. o doplnkovú ochranu. Takáto informácia sa nenachádza v administratívnom spise odporcu a navyše z hľadiska preskúmateľnosti rozhodnutia by musela byť uvedená v odôvodnení rozhodnutia odporcu a zohľadnená pri posudzovaní účelnosti a efektívnosti zaistenia, ale najmä pri posudzovaní reálnosti vyhostenia s prihliadnutím na dĺžku doby zaistenia navrhovateľky. Odporca sa preto v odôvodnení rozhodnutia mal zaoberať touto skutočnosťou a dôkaz o tom, že navrhovateľka sa stala žiadateľkou o azyl, vyhodnotiť na základe voľnej správnej úvahy, s prihliadnutím na ustanovenie § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov a ustanovenia § 3 ods. 3 a ods. 8 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle, ale zároveň vzhľadom na opätovné rozhodovanie odporcu, prihliadnuť na judikatúru, týkajúcu sa posudzovania reálnosti vyhostenia (napr. rozsudku Najvyššieho súdu SR 1Sža/47/2011 zo dňa 13. septembra 2011, 10Sža/52/2011 zo dňa 2. novembra 2011, 10Sža/48/2011 zo dňa 12. októbra 2011, 10Sža/49/2011 zo dňa 12. októbra 2011), ako aj na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, na ktoré poukázal zástupca navrhovateľky v opravnom prostriedku.

Z odvolacej námietky, že odporca nejednal s ukrajinskou stranou po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia odporcu o zaistení, nie je zrejmé, o čom mal odporca jednáť. Podľa ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku odporca znovu vypočul navrhovateľku do zápisnice zo dňa 18. apríla 2012, no tá sa odmietla k danej veci vyjadriť a čokoľvek podpísať bez svojho zástupcu.

K návrhu splnomocneného zástupcu navrhovateľky, aby krajský súd nariadil aj prepustenie navrhovateľky z UPZC Sečovce, krajský súd uvádza, že predmetné konanie je konaním podľa tretej hlavy piatej časti OSP o rozhodovaní o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov. Nie je konaním podľa piatej hlavy OSP o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy v zmysle § 250v OSP.

Proti tomuto rozsudku podal odporca odvolanie a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu, zrušil rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Uviedol, že dňa 6. apríla 2012 bol na Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Čierna nad Tisou doručený rozsudok krajského súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie č. p. PPZ-HCP-SO11-73-002/2012 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Z toho dôvodu bolo dňa 18. apríla 2012 vydané nové rozhodnutie, kde je jasne uvedené, že začiatok zaistenia začína plynúť od 22. marca 2012 od 11.15 hod.

Taktiež uviedol, pokiaľ sa týka názoru krajského súdu, že je opodstatnená námietka navrhovateľky týkajúca sa žiadosti o azyl, že správny orgán preskúmal existenciu prekážok administratívneho vyhostenia podľa § 81 ods. 1, 2 a 3 zákona o pobyte cudzincov, riadil sa pritom výrokom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sža/52/2008, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 32Sp/87/2008-57 ako vecne správny ohľadom rozhodnutia o zaistení, ktoré je možné vykonať a to opakovane pokiaľ doba určená ako zákaz vstupu na územie SR neuplynula. Najvyšší súd SR konštatoval, že žiadosť o udelenie azylu nezakladá dôvod pre zrušenie rozhodnutia o zaistení. Správny orgán ďalej zistil, že aj keď účastník konania požiadal o azyl, účel jeho zaistenia stále trvá a v zmysle § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov podanie žiadosti o udelenie azylu nie je dôvodom na prepustenie

zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. To, že zaistenie je efektívne a účelné, dokazuje rokovanie s Ukrajinou stranou, ktorá potvrdila, že zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny prijme na svoje územie. Podľa samotného vyjadrenia ukrajinských orgánov neexistujú prípad, v ktorom by bol ohrozený život občana Konžskej republiky z dôvodu rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie.

Navrhovateľka sa vyjadrila k odvolaniu odporcu prípisom zo dňa 29. mája 2012 a navrhla rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Poukázala na to, že rozhodnutím odporcu bola zaistená spätne k 22. marcu 2012, pričom odporca v rozhodnutí tento svoj postup nijakým spôsobom neodôvodnil. Je teda zrejmé, že takéto stanovenie lehoty zaistenia bez náležitého odôvodnenia je nepreskúmateľné. Rozhodnutie o prvom zaistení navrhovateľky zo dňa 22. marca 2012 č.p. PPZ-HCP-SO11-73-002/2012 bolo rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Sp/6/2012 zo dňa 5. apríla 2012 zrušené a vec bola odporcovi vrátená na ďalšie konanie. Zaistenie navrhovateľky odo dňa 22. marca 2012 tak bolo v zmysle uvedeného rozsudku nezákonným. Odporca nemôže stanoviť začiatok lehoty zaistenia spätne. Uvedený postup je v rozpore s princípom právnej istoty.

Taktiež podľa jej názoru konštatovanie odporcu, že podanie žiadosti o azyl na území Slovenskej republiky nezakladá dôvod pre zrušenie rozsudku, je nezrozumiteľné. Navrhovateľka sa na území Slovenskej republiky ako žiadateľka o azyl nachádza oprávnene a vzhľadom na to nie je možné konštatovať správnosť výroku napadnutého rozhodnutia.

K námietke vo vzťahu k efektívnosti a účelnosti zaistenia uviedla, že túto nemožno odôvodniť iba tým, že Ukrajina formálne súhlasila s prijatím navrhovateľky na svoje územie. V tejto súvislosti poukázala na znenie článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) k záveru, že odvolaniu odporcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 31. mája 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Z administratívneho spisu vyplýva, že dňa 22. marca 2012 o 04.25 hod. bola účastníčka konania kontrolovaná hliadkou OHK PZ Čierna nad Tisou. Pri hraničnej kontrole medzinárodného osobného vlaku OS - 8861 na vstupe z UKR do SR predložila policajtom OHK PZ Čierna nad Tisou platný cestovný pas č.D., s povolením na pobyt Belgického kráľovstva vo forme IDK č.: V., ktoré vykazovalo znaky falšovania. Zároveň bol uvedený doklad postúpený k odbornému skúmaniu pracovníkom OACD RHP Sobrance.

Z uvedeného vyplýva, že účastníčka konania sa, s poukázaním na § 2 ods. 1 písm. f) zákona o pobyte cudzincov, na území Slovenskej republiky zdržiava v rozpore so zákonom, osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou. Týmto svojím konaním porušila ustanovenie čl. 5 ods. 1 písm. a) b) Nariadenia Rady ES č.562/2006, ktorým sa ustanovuje Kódex Spoločenstva o pravidlách pohybu osôb cez hranice, čím sa dopustila priestupku podľa § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, čím naplnila podľa § 82 ods. 1, písm. h) zákona o pobyte cudzincov, zákonný dôvod na administratívne vyhostenie a určenie zákazu vstupu.

Zároveň bolo zistené, že sa na území Slovenskej republiky zdržiava neoprávnene bez dokladov oprávňujúcich na pobyt na území Slovenskej republiky.

Podľa § 82 ods. 1 písmeno h) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar môže administratívne vyhostiť štátneho príslušníka tretej krajiny ak má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky a určiť zákaz vstupu na tri až päť rokov.

Správny orgán má za to, že každý štátny príslušník tretej krajiny, je povinný v zmysle Kódexu schengenských hraníc, zdržiavať sa na území Slovenskej republiky s platným cestovným dokladom, alebo dokladom oprávňujúcim zdržiavať sa na území Slovenskej republiky, mať platné vízum, ktoré sa vyžaduje pri vstupe a zdržiavaní sa na území Slovenskej republiky.

Správny orgán skúmal skutočnosti, že účastníčka konania nemá na území Slovenskej republiky žiadne rodinné väzby. Ďalej policajný útvar skúmal ekonomickú situáciu účastníčky konania a dospel k záveru, že nemá dostatočné finančné prostriedky. Nemá na území Slovenskej republiky rezervované ubytovanie

alebo zabezpečené zamestnanie, z tohto dôvodu jej policajný útvar neukladá povinnosť v zmysle § 89 zákona, nakoľko vzhľadom na osobu zaistenej a jej osobné pomery nie je možné z jej strany zložiť peňažnú záruku a nakoľko menovaná nemá na území SR žiadne väzby, nielen rodinné, neovláda slovenský jazyk, nemá dostatok finančných prostriedkov, nie je možné z jej strany zabezpečiť si ubytovanie.

Správny orgán preskúmal existenciu prekážok administratívneho vyhostenia podľa § 81 ods. 1. 2 zákona o pobyte cudzincov, riadil sa pritom výrokom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžs/52/2008, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 32/Sp/87/2008-57 ako vecne správny ohľadom rozhodnutia o zaistení, ktoré je možné vykonať a to aj opakovane pokiaľ doba určená ako zákaz vstupu na územie SR neuplynula. Zároveň najvyšší súd skonštatoval, že žiadosť o udelenie azylu nezakladá dôvod pre zrušenie rozhodnutia o zaistení.

Správny orgán vychádzal aj z vyjadrenia pomocníka hraničného splnomocnenca Ukrajiny, ktorý na hraničnej schôdzke uviedol, že vyhostením účastníčky konania nebude dotknutý jej súkromný a rodinný život v ich krajine, čiže na Ukrajine. Menovaná má platný cestovný doklad a povolený pobyt za účelom štúdia na Ukrajine čo potvrdzujú aj vyznačené údaje v jej cestovnom doklade. Na Ukrajine jej nehrozí mučenie alebo neľudské či ponižujúce zaobchádzanie.

Nie je vedené proti nej žiadne trestné stíhanie a ani nebola v ich krajine odsúdená za trestný čin. Policajné orgány Ukrajiny doposiaľ neeviduujú prípad, v ktorom by bol ohrozený život občana Konžskej demokratickej republiky z dôvodov rasy, národností, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie. Ďalej správny orgán vychádzal aj z toho, že Ukrajina ratifikovaním Dohody medzi Európskym spoločenstvom a Ukrajinou o readmisii osôb sa zaviazala uznávať nevyhnutnosť dodržiavania ľudských práv a slobôd, pričom zdôraznil, že touto dohodou nie sú dotknuté práva a povinnosti Spoločenstva, členských štátov Európskej únie a Ukrajiny vyplývajúce zo Všeobecnej deklarácie ľudských práv z 10. decembra 1948 a z medzinárodných právnych predpisov, najmä z Európskeho dohovoru zo 4. novembra 1950 o ochrane ľudských práv a základných slobôd, z Dohovoru o postavení utečencov z 28. júla 1951, z Protokolu o postavení utečencov z 31. januára 1967, z Medzinárodného dohovoru Organizácie Spojených národov o občianskych a politických právach z 19. decembra 1966 a z medzinárodných právnych nástrojov vydávania osôb.

Na základe uvedených skutočností správny orgán nezistil existenciu prekážok administratívneho vyhostenia účastníčky konania.

Po preskúmaní všetkých skutočností a dôkazov správny orgán konštatuje, že zaistenie účastníčky konania je v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Zaistenie účastníčky konania pre účely jej vrátenia na Ukrajinu v zmysle rozhodnutia rady 2007/839/ES z 29. novembra 2007 o uzavretí Dohody medzi Európskym spoločenstvom a Ukrajinou o readmisii osôb je zákonným pozbavením slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení z územia Slovenskej republiky. Samotný základ pre začiatok konania o reálnom vyhostení z územia Slovenskej republiky je pracovné stretnutie pomocníkov hraničných splnomocnencov Ukrajiny a Slovenskej republiky, ktoré sa uskutočnilo dňa 22. marca 2012 v čase od 10.00 hod. do 11.00 hod. pri HZ 360. V zápisnici zo stretnutia Č.p.: PPZ-HCP-SO11-31-009/2012 je jasne uvedené, že strana Ukrajiny súhlasí s prijatím osoby na svoje územie v zmysle dohody medzi Európskym spoločenstvom a Ukrajinou o readmisii osôb, čo je logickým predpokladom, že účel zaistenia bude naplnený.

V predmetnej veci bolo potrebné predosť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie odporcu č. p. PPZ-HCP-SO11-73-007/2012 zo dňa 18. apríla 2012 a vec vrátená odporcovi na ďalšie konanie.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky odporcu za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

So všetkými relevantnými námietkami odporcu sa vyporiadal už krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nebude opakovať odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ale na ne ako na vecne správne a postačujúce odkazuje (§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení zákona č. 384/2008 Z. z., účinnom od 15. októbra 2008). V súdnom odvolacom konaní nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, s ktorými by bolo potrebné osobitne sa zaoberať.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p.

v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p. tak, že navrhovateľke, ako úspešnej účastníčke konania trovy odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si ich neuplatnila v podanom vyjadrení k dovolaniu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.